

Hem Aysel'dim Hem Zeynep

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 06 Kasım 2021

"Aysel'in gölgesine saklandım
Hep susamışım su içiyorum
Geceler bitmiyor neden bitmiyor
Uykumun arasında bekliyorum
Aysel bütün gece gözünü kırpmıyor
El yordamıyla yokluyorum
Kapıları karanlığa açılmış
Avcunda diken diken şiirlerim

O ara belki Aysel dışarda olacak
Bir kesik olacak dilimin ucunda
Camlarda bütün bulutlar delirmiş
Yağmur çocukları çırılçıplak
Korkacak bir şey yok hesap tamam
Dediğim gibi hatta güleceğim
Kendimi hazırladım biliyorum

Ben çıktıktan sonra telefon..."(Alıntı)

Bir g/örüntü idi varlığın:
Ah, aşkın nabzını tuttuğum kadın
Şimdi düşler ekdim
Divane yorgunluğumda aşkı dilendim.
Rapunzel saçlarında gecenin
Dilemması evrenin
Yüreğimse saklı binlerce tebessüm
Ölümü mimlediğim
Mimlendiğim şöhretim
Ve şiirlere kılıf geçirdiğim
Hazanın muadili ve müdavimi idi eklemlerim
Aşkın aryaları
Yalnızlığın nidaları
Saklı tuttuğum bir tebessüm
İhbar ettiğim iç sesim
Tevazu yüklü bir şiirin ta kendisi iken

Varlığımdan dökülen hecelerin rüştüne düştüğüm
O not başım nasıl ki inancın huzurunda kıldan ince...

Bu, ben olamam belki de ferî sönmüştür güneşin ve lanetin üstü örtülü, muallim.

Hem Aysel'dim hem Zeynep.

Bense iklimlere gebe bir serap:

Aşkın na'şısı.

Sözcüklerimden sızan gözyaşı.

Bir gülümseme borçlu bana Tanrı bense sektiğim kadar bir iklimden diğerine.

Baş aşağı saplandım derine: topraktı beni çeken kandı içtiğim ve kustuğum hüznün ve şiirlerim.

Topak topak oldu hasret.

Kimi insansa haset.

Hasat mevsiminde düştüm yola ve kökümünden söküldüm ansızın belki de boyum yetmedi o dalgalara aşk ki bir kör döğüşü ne zamanki düşsem bu tuzağa kendimle cebelleştığım.

Dümeni kırdın madem, azizim sor bakalım gitmeden önce!

Yakalandığım bu sağanak ne ki içine düştüğüm kabrin ateşinde.

Elem düşkünün bir bulutum ben ve endamlı yüreğimle serildiğim kıyı köşe ve işte miğferim de düşüverdi başımdan bense matemim reisiyim.

Kimi zaman.

Kimi insan.

Binlerce yeis tutuklu kaldığım bazense esefle kendime söylendiğim.

Bir kare kodu belki de aşk.

Bir üçgende saklı iken üç acı.

Açamadığım gönül pencerem ve kırık çekmecem ve kırılğan göğün hünkârı iken alıcı kuşlar bense paye vermezken kendimden ve yüklendiğim kadar aşkın kıvılcıklarında sürüklendiğim bazense izbelerde saklandığım.

Gönül rotam.

Rutinim.

Bilinmezim ta kendisi kimi zaman tökezlediğim.

Bir lanetin ta kendisi belki de şimendiferi evrenin.

Siması tanıdık acıların açısı belki de geniş mezhepli dalkavuklar bense kukumav kuşları gibi telaşla uçtuğum yalnızlığın da akıbeti iken suskun iç sesim bir ömrü yağmaladığım nihayetinde kalemin ruhsatını alıp da dağıldığım ve zamanla toparladığım mazim belki de akıbetim.

Hunharca katledildi şafak.

Gün küstü evrene.

Evrense kan kustu kızılıcık şurubu içtiğinden dem vururken bitmeyen bir rüzgârla ıskaladım kimi zaman kendimi aslında kendimsiz bir dünyaydı dileğim belki de dilendiğim değil dillendirdiğim dilemması evrenin.

Şakayıklar ölürken.

Bülbüller gömülürken.

Güllerse sürgün edilmişken cehenneme.

Dünyada saklanacak son delik de yağmalanmışken ve üstüme yağın ince ince.

İnce hastalığın efkârı idi bazen Kafka'ya öykündüğüm ve öldürdüğüm nefsim nefesimse soluk soluğa kaldığım şu koşuda kulvarımda saklı en delici rüzgârdım elbet aşkın amblemi elbet aşına olduğum hüznün yamacında saklı bir sır gibi belki de bir patika yükseldikçe aşkın tarhında dokunmak İlahi Aşka ve kimse sevmeyen en namert gölge olma unvanı ile kazarken mezarımı...

“Sen İstinye’de bekle ben buradayım

İçimde köpek gibi havlayan yalnızlığım

Belki gelmem gelemem beş dakika bekle öyle git

Çünkü ben buradayım karanlıktayım.”(Alıntı)

Yorgun Ekimlerin güftesiyim her ekin vakti düştüğüm yol: bense karanlığın peçesiyim.

Hazanım, sevgili:

Hünkârım ve yetim yüreğim.

Düş iklimlerinde saklı bir yitimim ve tevazu yüklü benliğim.

Düşler yitik, sarmalında gerçeklerin, notalarım kayıp.

Bazen yandığım bazen eridiğim bir bohça ki içine saklandığım.

Vaktin önemsizliğinde, aşkın belirsizliğince yerçekimini umursamadığım bir dünyanın merkezkaçı iken aşkın deli gibi kükrediği ve titrettiği bir izlekte doğdum ben gün ışığı nasıl da talepkârdı bense tabibi mazinin.

İmha ettiğim dünüm.

Anda saklı mevcudiyetim.

Reşit bir sancı geçirdim üstüme ve yazdığım her şiirde bir salındım bir alındım bir de aldırıldım mı düşlerin fazlalığında favorisi idi yüreğimin, ah o imgeler bazen çengel bulmaca gibi çarpıldığım ve aşkı çaktığım en yüksek rakım s/onsuzluğun da meali iken şiirlere namzet güfteler şarkılara anlam yükleyen gamlı notalar.

İhbar ediyorum yeryüzünü.

İtiraf ediyorum içine düştüğüm aşkı.

İltifat ediyorum aynaya lakın kırıklarında binlerce ben saklı aynanın derinliklerinde ve yüreğimin delik deşik olduğu asla yalan değil ve telaffuz ettiğim yarınların ikbali ne zamanki bir sıfır yenik başlasam güne gecedен kalma ayazım, nazım, niyazım ve kiblesinde yüreğimin bazen içim kıyılan bazen bir içim su iken yüreğin sebilinde akan ve işte kıyama durduğum ne zamanki kalemi alsam elime...

Kalantor gölgeler.

Ah, mihrabım

Ah, mizacım

Ah, miadım ve miladım ve efkârın sancağında tutuşan ocağım ve yürek iklimim belki de ihbar etmezden önce gecenin atan şafağı bense şakağıma dayattığım kalemin tetiğine basılı tutarken elimi bir gülüş

çalınır kulağıma sonra fısıltılar büyür ve gök gürler aşkın bet sesinde susan şarkılar gibi ve peyda olan her kıvılcım aslında yalnızlığı mahmuzladığım bir at gibi.

Nal topladığım yıllar.

Sezilerimde saklı vuruşlar.

Engibeli bir arazi imiş meğer hayat ve enkazında yeniden yenedünyalar inşa ettiğim ve kocaman bir es verdiğim hayatın kulvarından neresinden baksan b/ölündüğüm yıllar ve tutuşan dallar gibi ateşi aşkın, şadırvanı göğün ve omzuma aldığım şalım belki de salkım saçak benliğim ve yürüdüğüm yoldan sapmaya da niyetim yok iken yüreğime tıktırdığım binlerce duygu ve cümle.